

Onzerzijds geraakte slechts èèn schip verloren en waren nauwelijks 100 menschenlevens te betreuren, 7.000 Spanjaarden lieten het leven, 1.800 werden krijgsgevangen gemaakt, 49 vijandelijke schepen gingen verloren, was het wonder, dat het Vaderland de tijding van deze overwinning met gejuich en gejubel ontving?

21 Oct. herdacht Nederland dus het 3e eeuwfeest van den slag bij Duins, doch geen gedenkteeken onttrekt dit luisterrijke feit aan de vergetelheid.

Rust niet op ons de plicht de handen ineen te slaan en te werken voor de Stichting van een grootsch monument tot blijvende herinnering aan de luisterrijke zege op 21 October 1639.

Vox Populi.

Naschrift.

Uit eerbied voor onze groote helden plaatsen wij bovenstaand stuk gaarne in ons orgaan. De tijdsomstandigheden zullen het stichten van een fonds, waaruit een monument zou kunnen worden opgericht, wel bemoeilijken. Er zijn zooveel andere dingen die onze aandacht en vooral onze financiële steun vragen.

Daar in de naaste toekomst onze vloot echter verrijkt zal worden met eenige slagkruisers, stellen wij voor, aan den eerste van deze kruisers, die te water wordt gelaten, den naam „Slag bij Duins” te geven. O.i. zullen op deze wijze onze groote helden Tromp en de With waardig worden gehuldigd.

De Redactie.

Een avondgebed voor de Moeders.

U weet, dat men ons hier in Holland vanwege den Luchtbeschermingsdienst heeft aangeraden, onze zolders leeg te ruimen, althans, op te ruimen. Geen al te brandbare en ongeordende rommel! Dat bevel viel samen met een besluit van mezelf, om eens flink „achter me op te ruimen”. Reeds meermalen had 't me getroffen, en ook had 't me den noodigen tijd gekost, als daar een boedel van een afgestorvene moest aan kant gemaakt worden, en men zóóveel, zóóveel, zóóveel te ruimen vond. Toen is langzaam, maar zeker bij mij het besluit gerijpt, zoo gaandeweg, steeds afdoender en vooral wat betreft mijn bibliotheek en mijn paperassen; te gaan ruimen. Ik ben de tweede helft van mijn leven reeds een poos ingegaan — Ik weet van mezelf, dat ik jarenlang een Eksternatuur heb gehad: verzamelen, verzamelen.

Daar kwam ik tot de overtuiging, dat ik zeer vele boeken, afkomstig uit de nalatenschap van een jonggestorven oom met veel gevoel, naar het blijkt, voor de klassieken in de drie moderne talen, en die ik voor „mijn ouden dag” had bewaard, tóch nooit meer lezen zou. Ten eerste niet, omdat het lettertype me nú al te vermoeiend was, vooral van de zeer vele Deutsche klassieken.

Dan: de mensch van heden, die zich bij de intellectueelen mag rekenen, heeft zóóveel tijd en energie nodig om bij te blijven, dat hij niet meer aan het Verleden toekomt. Tenzij hij het Verleden gaat bestudeeren om het Heden beter te begrijpen. Maar dan komt hij toch zeker niet meer tot de Cid, of tot Körner, of tot Hermann

und Dorothea, tot Paul et Virginie, tot Enoch Arden.

De hedendaagsche mensch blijft *bij* tot zijn intellect bij het klimmen der jaren het op gaat geven en hij wegsoest, onverschillig geworden voor Heden en Verleden beide. Schrik niet — ik heb al die toch parelen der literatuur niet aan de Papiervernietiging of aan Liefdewerk Oud Papier geschonken. Ik heb den Bibliothecaris van ons Leeskabinet opgebeld en hem gevraagd, wat ik met den ontzaggelijken stapel, waaronder ook heele tijdschriftjaargangen waren (Punch 1914 b.v.) doen moest.

En daar bleek 't, dat hij me ineens „dóór” had. „Ik bewonder U, dat U zich tot dit werk zet. Dat moesten wij allemaal doen, wij, die de vijf kruisjes achter den rug hebben. Voor een ander is het later zoo moeilijk, een overzicht te krijgen van wat behouden moet worden en wat weg dient.”

De Heer Bibliothecaris kon me ook heerlijk helpen, zoodat ik wist, dat ik mijn parelen niet voor de zwijnen wierp. Het Leeskabinet bleek een kamer ingericht te hebben, waar men alle mogelijke lectuur kon brengen. Daar kwamen dan de menschen, die zorgden voor lectuur voor gevangenen en Ziekenhuizen en zochten er naar wat van hun gading kon zijn. En daar trok de heele optocht der klassieken de deur uit en ik stuurde ze ook nog na: Marie Corelli, Felix Dahn, Hall Caine, Nathalie von Estruth, — dacht U, dat mijn kinderen en kleinkinderen daar nog ooit toe zouden komen? Zoo nu en dan verviel ik in de

fout der opruimenden en bleef tóch nog teveel lezen, verdiepte me toch nog teveel in oude herinneringen.

Tot dat ik een oud uitknipsel vond, dat mijn spijt over mijn tijdsverspilling zeer temperde. Neen maar — dat zou nu toch jammer geweest zijn, als dát mooie stukje verloren was gegaan. Het is een stukje uit een Ladies Home Journal van 1915. Het is een Avondgebed voor Moeders. Het is zoo schoon en zoo treffend — Wat op „der moeders herte grond leyt”, dat is hier uitgesproken. En toch is het een man, die het schreef: Frank Crane. Ik schrijf het heelemaal voor U over.

„Ze slapen, mijn God. En ik ben vermoeid en ik heb behoefte een half uur met U door te brengen. Zooals een werkmans, die overdekt met stof en zweet van zijn werk huiswaarts keert en naar een reinigende onderdompeling in het water verlangt, zoo verlang ik ernaar, mijn ziel te baden in Uw Oneindigheid. Laat mijn verhit hart de koelte Uwer rust ondervinden, mijn vertroebeld brein zich verliezen in de klaarte Uwer wijsheid — mijn gekneusde liefde zich laven aan Uw liefde, zoo zeker, zoo kalm, zoo onuitputtelijk.

God — ik zou het niet langer kunnen uithouden *Moeder* te zijn, zoo ik wist, dat ik eens, voor al eens, voor al mijn fouten ter verantwoording zou worden geroepen.

Ik zou U nooit durven zoeken, als ik niet wist, dat Ge vergevingsgezind zijt, doch niet als ik, verblind van Liefde.

Omdat mijn eigen kinderen nooit tot me komen of mijn hart springt ze tegemoet, zoo heb ik geleerd, stoutmoedig te gaan tot mijn Vader, die in de Hemelen is. Ik maak niets dan fouten. Mijn Liefde bedriegt mijn wijsheid, mijn zorg veroorzaakt overlast en drukt hen soms terneer. Men moet groot en goed zijn om *Moeder* te kunnen wezen. Slechts wie in wijsheid God zelf nabij tracht te komen, is er toe in staat. Maar ik heb ze zoo lief, mijn God- en met deze liefde durf ik op te gaan tot Uw troon. Leer me Uw Eigen wonderlijke wegen tot hun hart. Leer me te wachten. Leer me zonder klacht te lijden om hen, door hen, voor hen. Ik weet, dat 't nutteloos is, me aan hen beter voor te doen, dan ik ben. Ik weet, dat hun oogjes scherp zien en dat ze me tot in mijn ziel schouwen. En ze zullen in mij hun voorbeeld zien.

Maak me daarom *goed*, goed tot in de verste schuilhoeken van mijn wezen, goed tot in al mijn wenschen en verlangens. Maak me geheel zóó, als ik hén zou wenschen: sterk en waar en grootmoedig. Red me uit de bekommernissen om het kleine. Geef me een breeden kijk, een open blik,

**DE „FRIESCHE VLAG”
DEKT EEN BIJZON-
DER GOEDE LADING!**

Onder de „Friesche Vlag” krijgt U Hollands' beste, gezondste melk in Indië. Van een kwaliteit, die waard is lauweren te oogsten! De hygiënisch ingedampte melk van Neerlands allerbeste vee - van de wereldberoemde Friesche koeien. Zonder éénig verlies aan voedzaamheid en roomigen smaak in blik gebracht. 100%, zuiver - en een weergaloos kwaliteits!

Bewaar de etiketten van de „Friesche Vlag”-blikken: U kunt er zoowel een speciaal Indisch Kookboek, als boeken uit onze „Jeugdbibliotheek” voor krijgen! De etiketten van Frisian-Flag-Skimmed-milk hebben voor inwisseling geen waarde.

